

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968309184/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

»aparte, saa var det vel heller ikke blevet saa vanskeligt at styre ham.«

»Ja deri har I vel ikke saa ganske Uret,« svarede van Gehlmuyden, »men hvorfor vender I Ansigtet bort, John Bridle? Ja, ja, jeg mærker det vel, det er min Havfrue der stikker Jer i Øinene. Nu, hun fortjener nok, at I seer paa hende, hun er ellers kommen hid fra Holland, og andensteds kunde man da vel heller ikke gjøre Sligt; men de kostbare Skaller ere førte hjem fra Bengalen og fra det indiske og røde Hav. Jeg købte hende hos Capitain Brouwer fra Vliessingen, og hun har kostet mig meer, end een Dollar, det kan I troe — og Capitain Brouwer satte Livet til under den spanske Kyst, og det, mener jeg, var en Straf, fordi han lod mig betale hende saa dyrt; men saa er der da heller ikke et sligt Vidunder at see i hele den ny Verden, og skjøndt mine to Pagoder heller ikke ere at foragte, saa kan de dog nok ikke maale sig med hende.«

»Der har vi igjen et Afgudsbillede,« mumlede Jonathan Kemp; »ja, ja, det er fra Franklin, at Ulykken kommer,« tilføiede han høit, »deri har De Ret. Det er den samme Franklin, der mener at have udrevet Lynet af Herrens Haand, og dog siger Herren, at han selv har uddeelt Vei til Lynet; men nu mener denne Franklin, at han kan berede Lynstraalen en anden Vei, end den, som Gud har bestemt derfor. Hvad skal nu et troende Menneske sige hertil, er dette ikke Ugudelighed, er dette ikke aandelig Hovmod, er dette ikke at sætte sin egen Viisdom over hans, som dog er al Viisdoms Kilde?«

»Saaledes maa De ikke udlægge det,« svarede John Bridle, »Ingen formaaer at rive Lynstraalen ud af

Guds Haand, det er vist; men nu har Gud givet os Forstand til at vogte vort Liv i mange Slags Farer, og den har vi da vel ogsaa Lov til at bruge. Der skal jo ikke findes noget Land paa Jorden, hvor Torſdenveir ere vildere og gjøre større Skade, end hos os. Jeg kan vel tale derom, for jeg har flere Gange været ude paa Marken, uden Tag over Hovedet, i det værste Uveir, og jeg hørte det hvisle ligesom mangfoldige Fugle høit i Luften, og jeg saae Lynſtraaler, der lignede brændende Træer, og hele Himlen var som et Ildhav; ja vi har oplevet Aar, hvori meer end fiirsindstyve Mennesker bleve ihjelslagne af Lynet alene her i Pennsylvanien. Skal vi da nu ikke takke Gud, fordi han lod os finde et Middel derimod? og den Mand, der fandt et saadant Middel, har ikke han netop brugt sine Evner saaledes, som Gud vilde det, til at frelse mangfoldige Menneskers Liv? Thi uden Guds Villie kunde dog en saadan Opfindelse ikke gjøres, og den var da ingen Ugudelighed, ligesaalidt som det er en Ugudelighed at dæmme mod de vilde Vande; thi for Vandene har Gud dog vel ogsaa beredet Vei, ligesaavel som for Lynet.«

»Ja saaledes tale de kløgtige Hoveder,« svarede Jonathan Kemp, »der bilde sig ind, at de med deres Forstand kan udgrunde Guds vise og hemmelige Raad og omstyrte, hvad han fra Evighed af har bestemt; men jeg har selv kun handlet lidet klogt, da jeg, uden først at tage Raad af den, der bedst forstaaer sig derpaa, har givet mig i Selskab med Folk af det Slags, hvortil I hører.« Derpaa reiste han sig, greb sin Hat og gik sin Vei, uden at agte paa, hvad de Andre sagde for at holde ham tilbage.